

státní opera praha

2009—2010

projekt sezony | velké příběhy romantismu
project of the season | great stories of romanticism

Ředitel: Mgr. JAROSLAV VOCELKA
Šéf opery: MgA. RUDOLF KREČMER

TISKOVÁ ZPRÁVA

Vydaná ke dni 24. 9. 2009

**SLAVNOSTNÍ KONCERT
K 50. VÝROČÍ ÚMRTÍ**

**BOHUSLAVA
MARTINŮ**

Premiéra 1. října 2009 v 19.00 hodin ve Státní opeře Praha

BOHUSLAV MARTINŮ GALA

Slavnostní koncert k 50. výročí úmrtí Bohuslava Martinů

STÁTNÍ OPERA PRAHA

1. & 2. 10. 2009 (19:00 hodin)

Za laskavé podpory Ministerstva kultury ČR (Součást projektu „Martinů Revisited“)

Simona Houda-Šaturová soprán

Svatopluk Sem baryton

Martin Šrejma tenor

Daniela Valtová Kosinová varhany

ORCHESTR A SBOR STÁTNÍ OPERY PRAHA

Tvrtko Karlovič, Adolf Melichar sbormistři

Charles Olivieri-Munroe dirigent

PROGRAM

Skála

symfonické preludium pro velký orchestr

Commedia dell'arte

orchestrální suita z 1. dějství opery Divadlo za bránou

1. Allegro poco moderato
2. Moderato
3. Allegro non troppo
4. Andante
5. Moderato – Allegro

Saltarello

samostatná orchestrální část z opery Mirandolina

Ariadna Ariane

1. Sinfonia č. 1 & Prolog s tenorovým sólem
2. Árie Ariadny

PŘESTÁVKA

Nokturno č. 1 fis moll pro velký orchestr - světová premiéra

Česká rapsodie *Czech Rhapsody*

kantáta pro baryton, smíšený sbor, orchestr a varhany

BOHUSLAV MARTINŮ GALA

Slavnostní koncert k 50. výročí úmrtí **Bohuslava Martinů** (Polička 8. 12. 1890 – Liestal 28. 8. 1959) představuje Martinů tvorbu v průsečíku 43 let (od roku 1915 do roku 1958) a zároveň chce připomenout sepětí dnešní Státní opery Praha se slavnou historií její divadelní budovy.

Etapa Nového německého divadla (1888–1938) je reprezentována úvodním symfonickým preludiem *Skála*, které si z podnětu svého šéfdirigenta Georga Szélla, v letech 1929–1937 šéfa opery Nového německého divadla, objednal u Martinů Cleveland Orchestra k 40. výročí svého založení. Zadání na dvanáctiminutovou skladbu skladatele zaskočilo: „... jak se zdá, nemáme kromě *ouvertury* nebo *symfonické básně* žádnou jinou formu v hudbě, která by vyplnila 12 minut. Ostatně ani *ouvertura* ani *symfonická báseň* nejsou formy a také se mi nehodí. Nakonec to bude stejně *symfonická báseň*, ale s velmi vágním programem...“, psal Miloši Šafránkovi v březnu 1957. Program však přece jen našel: v Americké hudební akademii v Římě, kde v letech 1957/1958 působil jako rezidenční skladatel, objevil knihu Nathaniela Mortona *New England's Memorial* s vyprávěním prvního guvernéra Nové Anglie Williama Bradforda (1588–1657) o přistání anglických osadníků v roce 1619 u Plymouthské skály. Skladatel, který léta 1941–1953 prožil převážně v USA, v cestě anglických „*Otců poutníků*“ do Ameriky „s věčnou nadějí na lepší život pro ně samé i pro kohokoli jiného“ spatřoval analogii k vlastnímu osudu. Jednovětou, z velké části meditativní *Skálu*, již dal podtitul symfonické preludium, uvedl Georg Széll a Cleveland Orchestra ve světové premiéře 17. 4. 1958. V Praze zazněla skladba poprvé 22. 5. 1961 v provedení Symfonického orchestru FOK za řízení Bohumíra Lišky na MHF Pražské jaro.

Divadlo miloval Martinů už od dětství. Čtrnáct dokončených oper od prvotiny *Voják a tanečnice* (1926–27) až po *Řecké pašije* (1954–59) využívá nejrůznějších zdrojů (od italského a anglického renesančního madrigalu, italské barokní opery po francouzský impresionismus a jazzovou hudbu 20. let, to vše důmyslně propojené s melodikou moravských lidových písní) a předkládá nejrůznější formy (opera buffa, surrealistická hříčka i surrealistické drama, opera-film, středověké miráky, rozhlasové a televizní opery, opera-balet, lyrické drama). V *Divadle za bránou* Martinů zaměřil k počátkům novodobého divadla, ke *commedii dell'arte* (tento titul také vepsal do záhlaví rukopisné partitury). První dějství, baletní pantomima, se opírá o postavy a zápletky známé z pantomim „největšího z pierotů“, Jeana Gasparda Debureaua, 2. a 3. dějství – opera buffa na skladatelovo libreto s využitím předloh lidové poezie a Molièrovy hry *Létající doktor* (*Le Médecin volant*) – přenáší tento pantomimický námět do českého prostředí: „... *Není to nic jiného než divadlo, scéna na trhu, na jarmarku, za městem, kam večer všichni obyvatelé se jdou pobavit. Tedy jakési kočovné divadlo... Je veselé, nespoutané, bez problému a chce pobavit. Spíše tedy určitá improvizace herecká a scénická, jako tomu bylo v italské komedii*“, napsal Martinů do brněnského Divadelního listu 16. 9. 1935. Premiéra opery, komponované ve Francii v letech 1935/36, se uskutečnila 20. 9. 1936 v Brně. Orchestrální suitu upravil pro koncertní účely Miloš Říha (1906–1973), dirigent a žák Václava Talicha, působící později především jako sbormistr.

Éru Smetanova divadla (1949–1992) připomene orchestrální *Saltarello* z opery *Mirandolina*, jejíž světová premiéra se uskutečnila právě na této scéně před 50 lety, 17. 5. 1959, s dirigentem Václavem Kašlíkem a jedinečnou Mariou Tauberovou v titulní roli. V roce 1953 dostává Martinů od newyorské Guggenheimovy nadace roční stipendium, které mu umožňuje návrat z Ameriky do Evropy. Od podzimu 1953 žije se svou manželkou Charlottou v Nice ve vile jejich přítele, malíře Josefa Šímy, a koncem roku konečně nachází námět na operu, již chce Guggenheimově nadaci její tvůrčí podporu splatit. Komponuje na italský text, který si sám napsal podle slavné hry Carla Goldoniho *La Locandiera* (Paní hostinská) z roku 1773. Vtipnou operu buffu, nazvanou podle hlavní hrdinky, temperamentní hostinské *Mirandoliny*, dokončil v Nice 1. 7. 1954. Před 3. jednání umístil skvělou stylizaci oblíbeného italského tance v živém šestiosminovém taktu (použil ho i Felix Mendelssohn-Bartholdy v poslední větě své *Italské symfonie*) – je to *Saltarello*, populární i jako samostatné koncertní číslo. Spjaté s ústřední hudební myšlenkou provázející postavu *Mirandoliny* překypuje strhujícím tempem a skvěle koresponduje s atmosférou celé opery – sluncem prozářené Itálie, kterou Martinů miloval.

Podle divadelní hry svého inspirátora a přítele, francouzského dramatika Georgese Neveuxe *Theseovo putování* (*Le Voyage de Thésée*) z roku 1943 si napsal Martinů sám francouzské libreto

k jednoaktové opeře *Ariane* (Ariadna). Složil ji v době práce na svém chef d'oeuvre, *Řeckých pašijích*, během jednoho měsíce (13. 5.–15. 6. 1958) ve švýcarském Schönenbergu, kde se svou ženou Charlottou bydlel u Paula a Maji Sacherových. Antický příběh o Ariadně patří v operní literatuře k nejstarším a nejoblíbenějším – od Claudia Monteverdiho (*L'Arianna*, 1608) přes Georga Friedricha Händela (*Arianna in Creta*, 1734) k Julesu Massenetovi (*Ariane*, 1906), Richardu Straussovi (*Ariadne auf Naxos*, 1912), Dariu Milhaudovi (*L'Abandon d'Ariane*, 1927) či Alexandru Goehrovi (*Arianna*, 1995). V Martinův opeře je Theseův boj s Minotaurem bojem se sebou samým; Minotaurus je jeho druhé já, které Theseus musí zabít – musí zabít Thesea, jenž miluje ženu. Theseus nakonec sám nad sebou vítězí (Minotaura usmrtí) a z Knossu odplouvá. *Ariadnu* koncipoval Martinů jako barokní monodii s instrumentálními úseky (tři Sinfonie) a uzavřenými scénami (tři obrazy a závěrečná árie). Součástí úvodní *Sinfonie* č. 1 je prolog před oponou, v němž Strážce města Knóssos oznamuje, že se od racka dozvěděl o blížící se lodi s černou plachtou a sedmi mladíky (z Athén). „*Thesee, naposledy se nadechnu, abych měla sílu dát ti sbohem,*“ loučí se Ariadna s Theseem ve strhujícím závěrečném lamentu, které zabírá téměř 1/5 třičtyřicetiminutové opery. Podle skladatelovy ženy měl Martinů při komponování virtuózního partu Ariadny na mysli Marii Callas – její pěvecké umění i výjimečnou schopnost výrazové charakteristiky role. Premiéry opery (Gelsenkirchen 2. 3. 1961) se již nedožil.

I ve skladatelově rodné Poličce bylo jasné, že s blížícím se koncem 1. světové války a porážkou Trojspolku (tedy i Rakouska-Uherska) nastává pro český národ naděje na státní svrchovanost. Začátkem roku 1918 žádá Martinů svého přítele Stanislava Nováka, koncertního mistra České filharmonie, aby mu do Poličky poslal partituru Smetanovy *Mé vlasti* a Zdeňka Nejedlého *Dějiny husitského zpěvu*. Musí „*ted' udělat nějaký český werk, jasný, nic složitého*“, jak píše Stanislavu Novákovi, „*Českou rapsodii, velký orchestr s barytonovým sólem a sborem... na konci Svatý Václave, což je překrásný chorál...*“ Podobně jako v době 2. světové války i o 20 let předtím se čeští skladatelé obraceli k symbolu české národní hudby, k Bedřichu Smetanovi, a ani *Česká rapsodie* smetanovské tóny neskrývá. Manifestace vlastenectví je obsažena nejen ve slavné melodii svatováclavského chorálu, ale i v dedikaci tehdy uznávanému mluvčímu národa, spisovateli Aloisi Jiráskovi, a v textových předlohách: žalmu 23 (podle kněze jednoty bratrské a překladatele žalmů Bible kralické Jiřího Strejce: „*Hospodin ráčí sám pastýř můj býti*“), básni Jaroslava Vrchlického *Čechy* a zmíněném svatováclavském chorálu. Kantáta začíná orchestrální předehrou s výrazným uplatněním základního tématu skladby, svatováclavského chorálu („*utrpení, boj*“, jak píše Martinů ve výkladu ke skladbě). Následuje sbor na text žalmu 23 („*modlitba celého národa*“), nejprve a cappella, v druhé části s doprovodem varhan. Orchester („*motiv svobody, vítězství, v plné síle horen*“) je přechodem do finálního třetího dílu, kdy po úvodních harfách nastupuje rozsáhlé barytonové sólo na text Vrchlického básně („*hymnus na krásu vlasti a na víru ve vítězství*“) a graduje s přispěním sboru a varhan až k mohutnému, široce rozpracovanému svatováclavskému chorálu, do něhož je v barytonovém sólu zakomponován závěr Vrchlického básně („*návrat českého knížete Václava a nové budoucnosti, toužené Svobody*“). *Českou rapsodii*, kterou Martinů napsal v Poličce v květnu a červnu 1918, uvedla poprvé Česká filharmonie pod taktovkou Ludvíka Vítězslava Čelanského 12. 1. 1919; druhého provedení 24. 1. 1919 se zúčastnil prezident T. G. Masaryk.

Ozvláštněním dnešního programu je světová premiéra orchestrálního *Nokturna* č. 1 *fis moll*, které Martinů složil roku 1915 v Poličce. Komponoval od svých 13 let – bez naděje, že by jeho skladby někdo posoudil, natož je provedl či vydal. Naštěstí rukopisy některých z nich zůstaly uchovány v Centru Bohuslava Martinů v Poličce. To je případ i krátké šestnáctistránkové partitury *Nokturna* č. 1 *fis moll*, které do tisku připravila Sandra Srnková Bergmannová a v září 2009 vydalo Editio Bärenreiter Praha. Skladba, již dominuje melancholický zpěv sólové violy (její melodii přebírají v závěru sólové housle), nezapře vliv největší hudební lásky mladého Martinů – Clauda Debussyho a patří k Martinův nejzajímavějším raným opusům.

PhDr. JITKA SLAVÍKOVÁ

MEDAILONY UMĚLCŮ

SIMONA HOUDA-ŠATUROVÁ je držitelkou Ceny Nadace Charlotty a Waltera Hamelových za vynikající pěvecké výkony (Lübeck 2007) a ceny Thálie za nejlepší operní výkon 2002. Narodila se v Bratislavě, kde absolvovala konzervatoř. Své pěvecké vzdělání dále doplňovala u Soni Kresákové, na mistrovských kurzech Ileany Cotrubas ve Vídni a u Magreet Honig v Amsterdamu. V letech 1991–1995 byla sólistkou Komorní opery, resp. Opery Mozart v Praze, v letech 1994–1998 sólistkou Státní opery Praha, kde vytvořila Gildu (*Rigoletto*), Papagenu (*Kouzelná flétna*), Oskara (*Maškarní ples*), Angeliku (*Orlando furioso*), Adélu (*Netopýr*), Frasquita (*Carmen*), Leni (*Einemův Proces*) a jako host nastudovala Lucii a Rosinu v nových inscenacích *Lucie di Lammermoor* (2004) a *Lazebníka sevillského* (2005).

K jejím dosavadním vrcholům patří vystoupení v Carnegie Hall s Philadelphia Orchestra (2007), na Salzburger Festspiele nebo účinkování v Mahlerově *Symfonii* č. 2 na slavnostním otevření Pleyelova sálu v Paříži s Orchestre de Paris. Rok 2009 zahájila novoročním koncertem v Budapešti, kde s London Philharmonic Orchestra a pod taktovkou Adama Fischera zpívala v Haydnově *Stvoření*. V Praze zpívala na galakonzertu po boku velšského basbarytonisty Bryna Terfela a v Mozartově *Mši c moll* vystoupila v Sixtinské kapli v celosvětově přenášeném koncertu pro papeže Benedikta XVI.

Koncertní a operní produkce v minulých letech ji zavedly na pódia Teatro Colón v Buenos Aires, Théâtre du Châtelet v Paříži, Opéra de Monte Carlo, Frankfurtské opery, athénské sálu Megaron Mousikis, Konzerthausu ve Vídni, Tonhalle Zürich a Herkules-Saal v Mnichově pod taktovkami významných dirigentů, jakými jsou sir Neville Marriner, Adam Fischer, Manfred Honeck, Sylvain Cambreling, Helmuth Rilling, Rafael Frühbeck de Burgos, Jiří Bělohlávek, John Fiore, Rolf Beck nebo Christopher Hoogwood. Bohatá je také její diskografie, která obsahuje nahrávky Mahlerovy *Symfonie* č. 2 s Christophem Eschenbachem a Philadelphia Orchestra (*Ondine*, 2009), *Vánočního oratoria* Camille Saint-Saëns (Sony BMG, 2008), Haydnových *Harmonie-Messe* a *Theresienmesse* (Hänssler Classics), Haydnových operních árií (*Orfeo*) nebo Mozartových duchovních skladeb (*Arco Diva*). Nahrávka *Requiem & Miserere* od Johanna Adolfa Hasseho (Carus Verlag) získala ocenění německé kritiky „Preis der deutschen Schallplattenkritik“.

SVATOPLUK SEM vystudoval Konzervatoř v Českých Budějovicích. Ještě během studia začal spolupracovat s Jihočeským divadlem v Českých Budějovicích, kam posléze nastoupil v roce 1998 do angažmá. Nastudoval zde několik desítek rolí barytonového a bas-barytonového oboru, např. Papagena v *Kouzelné flétně*, Valentina ve *Faustovi*, Guglielma v opeře *Così fan tutte*, Giorgia Germonta v *La traviatě* nebo Figara v *Lazebníku sevillském* a každoročně s tímto souborem účinkuje na Otáčivém hledišti v zámecké zahradě v Českém Krumlově. Pravidelně vystupuje v Národním divadle v Brně a hostuje rovněž v Divadle J. K. Tyla v Plzni, Moravském divadle Olomouc, Národním divadle moravskoslezském v Ostravě a v Severočeském divadle v Ústí nad Labem. V zahraničí vystupoval mj. v Řecku, Bulharsku, Japonsku, Dánsku, Rakousku a Německu. Koncertně spolupracuje s Jihočeskou filharmonií České Budějovice a s Karlovarským symfonickým orchestrem.

V roce 2007 debutoval na scéně Státní opery Praha jako Germont a v následujícím roce roku zde pod taktovkou Ondřeje Lenárda a v režii Ondřeje Havelky nastudoval Marcella v Pucciniho *Bohémě*; za tuto roli byl navržen do širší nominace na prestižní cenu Thálie 2008. Od sezony 2009/2010 je sólistou Státní opery Praha.

MARTIN ŠREJMA hostoval již při studiu na Pražské konzervatoři, ve třídě prof. Jiřího Kotouče, ve Státní opeře Praha jako Alfredo (*La traviata*) a Edgardo (*Lucia di Lammermoor*) a účinkoval na mnoha koncertech doma i v zahraničí. Je laureátem Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka v Karlových Varech 2004. V roce 2004 studoval na konzervatoři Arriga Boita v italské Parmě u prof. Lucetty Bizzi a zúčastnil se mistrovských interpretačních kurzů Eugenia Furlottiho. Po ukončení studia v roce 2005 se stal sólistou Státní opery Praha, kde zpívá v této sezoně role Tamina (*Kouzelná flétna*), Almavivy (*Lazebník sevillský*), Vévody mantovského (*Rigoletto*), Edmonda (*Manon Lescaut*), Cassia (*Otello*) a Su-

Čonga (*Vivat opereta!*), v uplynulých sezonách ztvárnil rovněž kromě zmíněného Edgara role Ferranda (*Così fan tutte*) a Lodivoda (*Bludný Holanďan*).

Od roku 2006 vystupoval pravidelně s Operou Mozart v roli Dona Ottavia v *Donu Giovannim* ve Stavovském divadle. V zahraničí hostoval v Německu, Švýcarsku, Kanadě, Japonsku či Španělsku (Pollione v Belliniho *Normě*). Bohatá je rovněž jeho koncertní činnost, jak v oratoriích, tak při koncertním uvádění oper (Händel: *Rinaldo*, *Alcina*, *Mesiáš*; Bononcini: *Astarto*; Mozart: *Requiem*, *Davide penitente*; Haydn: *Stvoření* aj.).

CHARLES OLIVIERI-MUNROE se narodil na Maltě a své dětství a studijní léta prožil v Kanadě, kde studoval klavír u předního kanadského pedagoga Borise Berlina na Královské hudební konzervatoři a na Univerzitě v Torontu. Po absolutoriu v roce 1992 vyhrál v Ontariu tři stipendia, které mu umožnily studovat dirigování u Otakara Trhlíka na Janáčkově akademii múzických umění v Brně. Byl také žákem Jiřího Bělohlávka a dvakrát se účastnil letních kurzů na L'Accademia Musicale Chigiana v italské Sieně, kde studoval s Iljou Musinem a Jurijem Těmirkanovem. Jeho dirigentské počátky jsou spojeny s Českou republikou: v letech 1993–95 byl stálým dirigentem v Karlových Varech a poté dva roky ve Filharmonii Brno.

V roce 2000 zvítězil v Mezinárodní dirigentské soutěži Pražské jaro. V letech 2001–04 byl šéfdirigentem Symfonického orchestru Slovenského rozhlasu v Bratislavě, s nímž pořídil řadu nahrávek včetně kompletu Mendelssohnových symfonií. V současnosti je Charles Olivieri-Munroe už 13. sezonu šéfdirigentem Severočeské filharmonie Teplice.

Dirigentská dráha provedla mladého dirigenta už pěti kontinenty, kde pracoval s nejlepšími světovými orchestry včetně České a Izraelské filharmonie, Montrealského symfonického orchestru, Německého symfonického orchestru v Berlíně, St. Peterburské filharmonie, Dánského rozhlasového orchestru, Budapeštského symfonického orchestru, Varšavské filharmonie, Královské filharmonie v Bruselu, orchestry v Torontu, Quebecu, Oregonu, New Yorku, Amsterdamu, Frankfurtu, Lisabonu, Athénách, Istanbulu, Mexiku, Tokiu či Soulu. Spolupracoval také s operními domy v Berlíně (Komická opera) a Benátkách (Teatro Fenice), v sezoně 2007/08 debutoval v Miláně (*Don Giovanni*), kam se v červenci 2009 vrátil k dirigování *Rigoletta*. V této sezoně debutuje rovněž ve Varšavské komorní opeře (Stravinského *Život prostopášíka*). V letech 1992–94 byl stálým dirigentem Brněnské komorní opery, kde vedle staré hudby uvedl např. operu *Diogenes* předního soudobého skladatele Ili Hurníka. Roku 2004 se podílel na jedné z produkcí Nizozemského národního baletu. Od sezony 2007/08 je šéfdirigentem coloradského festivalu Crested Butte (USA) a uměleckým ředitelem Interregionales Jugendsinfonieorchester v Německu.

Charles Olivieri-Munroe zaujal velmi rychle výraznou pozici mezi mladými kanadskými dirigenty a v mezinárodním měřítku je stále víc oceňována především jeho interpretace slovanského repertoáru a zaujetí pro čistotu orchestrálního zvuku. V českém koncertním dění si získal díky svému talentu a nepřehlédnutelnému charismatu stálý respekt.

PREMIÉRY SEZONY 2009/2010

BOHUSLAV MARTINŮ GALA

Simona Houda-Šaturová, Svatopluk Sem, Martin Šrejma (solisté)

ORCHESTR A SBOR STÁTNÍ OPERY PRAHA

Charles Olivieri-Munroe (dirigent)

1. & 2. 10. 2009

Petr Ilič Čajkovskij (1840 - 1893) / SPÍCÍ KRASAVICE – PŘÍBĚH ANASTASIE

Libreto, režie, choreografie: **Yuri Vámos**

Scéna, kostýmy: **Michael Scott**

Světelný design: **Klaus Gärditz**

Asistentka choreografie: **Joyce Cuoco**

Premiéra: 23. 1. 2010

Jules Massenet (1842 - 1912) / DON QUICHOTTE

Dirigent: **Helko Mathias Förster**

Režie: **Jiří Nekvasil**

Scéna: **Daniel Dvořák**

Sbormistři: **Tvrtko Karlovič, Adolf Melichar**

Premiéra: 18. 3. 2010

Richard Wagner (1813 - 1883) / TRISTAN UND ISOLDE

Dirigent: **Jan Latham König**

Režie: **Marcelo Lombardero**

Scéna: **Ramón López**

Kostýmy: **Luciana Gutman**

Sbormistři: **Tvrtko Karlovič, Adolf Melichar**

Premiéra: 20. 5. 2010

V rámci MHF Pražské jaro 2010

AKTUALITY

PŘÍPRAVY NA SLAVNOSTNÍ PREMIÉRU LYRIKÁLU *KUDYKAM* VRCHOLÍ

Ve čtvrtek 22. října 2009 se na scéně Státní opery Praha uskuteční slavnostní premiéra dlouho očekávaného projektu letitého autorského tandemu Michala Horáčka a Petra Hapky s názvem *Kudykam*. V produkci společnosti *Kudykam s.r.o.* je na letošní sezonu naplánováno 50 představení, která se uskuteční v období, kdy soubor Státní opery Praha bude hostovat v Japonsku na svém devátém turné. Nejedná se o muzikál v pravém slova smyslu, žánrově lze dílo označit jako divadelní hru ve verších a se zpěvy. Děj vypráví o duchovní cestě, na kterou se vydá hlavní hrdina Martin. Toho na počátku spatříme v jeho pokoji, tzv. Penzionu svět. Martin se rozhoduje, zda se má vydat na svou cestu a následovat tak svého strýce. Pokud se rozhodne pro cestu, kudy kam se má přesně vydat? To je otázka, která se následně zhmotní v podobě postavy *Kudykama*, jež se stává jeho průvodcem na cestě plné překážek. Ale největší boj nakonec svede hrdina sám se sebou. Na projektu *Kudykam* se podílejí tyto umělci: **Michal Horáček** – producent, libreto, texty písní, **Petr Hapka** – hudba k písním, **Dodo Gombár** – autor a režisér, **Michaela Hořejší** – scénografka a kostýmní výtvarnice, **Ondřej Brzobohatý** – hudební nastudování a aranžmá, **Pavel Strouhal** – choreograf, **JUDr. Oldřich Lichtenberg** – výkonný producent. V *Kudykamu* budou mimo jiné vystupovat: Karel Dobrý, Vojtěch Dyk, Csongor Kassai, Ondřej Ruml, František Segrado, Richard Krajčo, Martha Issová, Nina Divišková a Jan Budař. Kromě stálého obsazení se diváci na jevišti setkají s populárními interprety jako je Jarek Nohavica, Karel Gott, Daniel Landa, Lucie Bílá, Jana Kirschner, Dan Bárta, Matěj Ruppert a další.

STÁTNÍ OPERA PRAHA BUDE HOSTOVAT V SALCBURKU

I letos v říjnu čeká SOP hostování v Salcburku, kde operní soubor vystupuje pravidelně od roku 2005. Po uvedení inscenací oper *La traviata*, *Tosca*, *Lazebník sevillský* a *Turandot* je **Aida** již pátou inscenací Státní opery Praha, kterou představí ve Velkém festivalovém domě **10. a 11. 10. 2009**. V hlavních rolích vystoupí sólisté a hosté SOP Jordanka Derilova, Mario Zhang, Miguelangelo Cavalcanti, Efe Kislali, Maida Hundeling a Galia Ibragimova. Diriguje Giorgio Croci.

DEVÁTÉ JAPONSKÉ TURNÉ STÁTNÍ OPERY PRAHA

Během letošního podzimu zavítá SOP již podeváté do **Japonska (19. 10. – 15. 11. 2009)**, kde představí novou inscenaci Verdiho **Aidy**, jež původně vznikla pro operní festival Sferisterio v italské Maceratě. Autorem jevištního ztvárnění je režisér Massimo Gasparòn, který je rovněž výtvarníkem scény a kostýmů. Během téměř měsíčního zájezdu vystoupí soubor Státní opery Praha v patnácti významných městech, čtyři představení jsou plánována do slavné tokijské haly Bunka Kaikan. Titulní roli budou alternovat Anda-Louise Bogza a Jitka Svobodová, jako hosté vystoupí Michèle Crider a Dimitra Theodossiou. Dalšími sólisty budou Efe Kislali, Gianluca Zampieri a Mario Malagnini (Radames), Martin Bárta a Miguelangelo Cavalcanti (Amonasro), Galia Ibragimova, Daniela Diakova a Jolana Fogašová (Amneris), Oleg Korotkov (Král a Ramfis), Lukáš Hynek-Krämer (Král), Ladislav Mlejnek (Ramfis), Dagmar Vaňkátová (Kněžka) a Jiří Hruška (Posel). Taktovky se ujme italský dirigent Giorgio Croci, jako host pořádající agentury Konzerthaus Japan se představí populární japonská dirigentka Tomomi Nishimoto.

VÁNOCE VE STÁTNÍ OPERĚ PRAHA

Pro letošní sváteční období připravuje Státní opera Praha **vánoční koncert s názvem Český Betlém na 1. svátek vánoční v pátek 25. prosince v 15.00 hodin**. Na programu budou *Vánoční pastorely českých kantorů* (J. J. Ryba, J. Linek, V. Haan ad.), *Betlém Václava Trojana* – scénické pásmo pro dětský sbor a dechové kvinteto, *Zpěvy betlémské* Jana Seidla pro dětský sbor a dechové kvinteto a scénické pásmo lidových koledí *Český Betlém* Josefa Krčka (choreografie: Libuše Hynková, výprava: akad. mal. Alena Höblová). Účinkovat bude Kühnův dětský sbor vedený sbormistrem Prof. Jiřím Chválou, Dechové kvinteto Academia a klavírista Jan Kalfus. Již před Štědrým dnem mohou rodiče s dětmi navštívit oblíbené **baletní představení Prokofjevovy Popelky**, a to v neděli 20. prosince ve 14 a v 17 hodin, v úterý 22. prosince v 19 hodin. **Silvestrovský program** bude od 20 hodin ve svátečním galapředstavení již tradičně patřit operetě.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI STÁTNÍ OPERY PRAHA

ČESKÁ TELEVIZE

ČESKÝ ROZHLAS

PRÁVO

THE PRAGUE POST

Prager Zeitung
Prager Tagblatt
Wochenblatt für Politik • Wirtschaft • Kultur • Sport

M.I.P. a.s.
ADVERTISING

euroAWK

 Instinkt

 **HUDEBNÍ
ROZHLEDY**

Novinky.cz